

SPIKE HAWKINS

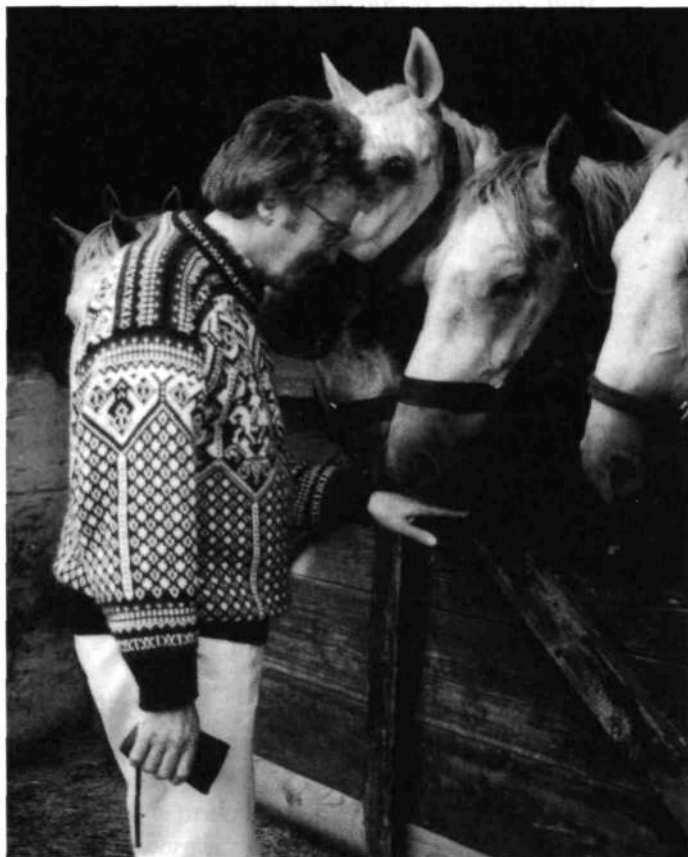

Foto Oona Campbell

Spike Hawkins je eden od legendarne trojice (druga dva sta Adrian Mitchell in Michael Horowitz), ki so v šestdesetih letih recitali svoje pesmi pred tisočglavo množico na Trafalgar Squaru v Londonu. Od takrat se je spremenilo marsikaj, ne pa tudi Spike Hawkins (razen da se je za spoznanje postaral). Po mnenju Adriana Mitchella je Hawkins »neuvrstljiva, od meseca porjavela zverina, ki ji je bil prepovedan dostop na Noetovo barko in je zato sklenila, da bo sprožila svoj lastni Potop«.

»PESNIKPESNIKPESNIKPESNIKPESNIK,« skuša Mitchell definirati Hawkinsa – in dodaja: »Po matje in fanatično plava proti Plimi, skozi gigantske madeže razlite nafte. Videl sem ga, kako je z roko naredil dve veliki luknji v osrednjem dnevniku. Moder Hawkins, norčast Hawkins, ki med letenjem ujame veselje, se ga oprime in je skupaj z njim sestreljen tristo metrov nad mrtvo zemljo.«

O njegovi zbirki *Izgubljena gasilska enota*, iz katere so prevedene pesmi, je Brigid Brophy v časopisu *The Times* zapisala: »Pesmi, za katere ni dobil državne subvencije, frčijo po zraku kot nadarjeni ogorki velikega kresa. Njegovi ostri, surrealistični fragmenti podob iz vsakdanjika ali otroškega vrta (prašiči, cedila za čaj, zelodi) pustijo na domišljiji majhne, vendar trajne brazgotine.«

za moje otroke

*Moji otroci se igrajo okrog mojih oči
in kradejo delčke mene
da bi jih poskrili po sobi
in v njihovih nujnih zadevah
sem predsednik vlade njihovih
manjših držav*

rokavičja papiga

*Bil sem nepreviden
klobuk sem pustil v ognju
Oblika je tam
a ko se ga dotaknem
se opečem
Japonski lokostrelec
strmi vame
s hriba
Odpeljem se
brez klobuka*

na okenski polici

*Prah odpre
svoja mala
usta in
Zazeha
Srebro
v
Svetlobi*

varčnost

*Življenje ima črpalko
njegovo souvažstvo ima igle
da z njimi odšije čarobni sedež
na varnem vlaku*

žarometi

*Mavrica se je skrila v avtu
Dokler se ni avto ustavil
in je iz njega izstopil moški
in odvrnil vso svojo
družino*

proč

*Sneg je prekril
naše korake
Jutri ne bomo videli
svojega prihoda*

napor ljubezni

*Prej je soba nežno objemala dekle
In zdaj dekle krčevito objema sobo
Jutri se bo vrnila in slabo
prepleskala
urata*

psi na melonah

*Sedeč tukaj sam in nikogar doma
Ugotavljam da tema zunaj postaja
večja
in rože tam v posodi tako so
majhne
kar zadeva njihovo barvo nekaj kar vojaki
mečejo ob žamet
Tako temno je da ne čutim svojih nog*

vzburjenje

*Nasmeha nič manj kot cigarete lahko uživaš v postelji
odvisno od tega kako so ti všeč nocojšnji okraski
z vozovnicami za vse polete*

*ležem da bi spal
majhen z nočjo
oči se lomijo v krhke živali*

evropska vojna zima

*Z naše zime so to leto
viseli plašči in meglice
Meglice s pičlih vej
kot cenena vrvice
in plašči s pičlih fantov
kot premočeni paketi
prevezani s ceneno vrvice
megle
in oboji so kašljali*

trobentač

za maggie hawkins

*V sedmem letu starosti je rekla
da so dnevi
ko sliši trobento
v oblakih
in smejal sem se
okrog nje
in potem v desetem letu
že malo večja
je videla pijanega
pilota na nebu
In noč in dan
se je s svojim jadralnim letalom
spuščal vse nižje
do tam kjer je zaigral
na trobento
nekateri pravijo da ptičem
drugi da brejim kravam
ali tovarniškim delavkam
mešal je mleko in izgubljal
ovce in rahljajal nogavice okoli
gležnjev
toda stara štirinajst let je rekla
Ljubezen ki jo čutim do Normana raste
in nebo postaja njegovo srce in
njegove roke
lasje pa gozd
iz katerega so narejene trobente
on pa je ob nedeljah
hodil klečat
med valujoče drevje
katerega plime so mu dvigovale
srce iz prsi da je les lahko
jokal nadenj svoj sok
in mu je glava krilila
v jadralih skorje ki je
letela po nebu da bi ga
porjavila z dežjem*

Prevedel Evald Flisar